

Headvigs resa

TEXT: Helena Elliott
FOTO: Adobe Stock

KAPITEL I del 2 — AfterWork

Arbetsdagen flyter på, det är en solig och varm vårdag. Headvig får ett sms från Arnold som meddelar att han och barnen funderar på att åka till landet över helgen. Hon svarar att det är okej för henne och tänker att det ska bli ganska skönt att få rå om sig själv lite. Huvudet känns rätt stabilt och hon börjar så smått se fram emot eftermiddagens AW. Hon har försökt skapa de bästa förutsättningarna för att kvällen ska bli lyckad och smärtfri, sovit lagom, ätit med jämna mellanrum och gjort pausövningar en gång i timmen för att mjuka upp spänningarna i nacken. Hon undrar om nackens spända muskler och migränen kan hänga ihop; hon upplever ibland att migränen liksom kommer från nacken och rör sig uppåt i huvudet. Det ska jag skriva upp på checklisten till läkarbesöket, tänker hon, kanske kan man lära sig att stretcha nacken eller något.

KLOCKAN HALV FYRA är det samling i fikarummet för kollegorna på ekonomiafdelningen. Tillsammans promenerar de ner mot stadens centrum och den nyöppnade krogen vid ån. Uteserveringen är stor och har sol i princip hela dagen. På fredagar öppnar de redan klockan fyra och har ett AW-koncept med DJ och förmånliga priser i baren. Stället har snabbt blivit ett av de populäraste och Headvig har sett fram emot att äntligen få gå dit. Det är inte ofta hon är ute i vimlet nuförtiden, annat var det förr, tänker hon. Som studenter jobbade både Arnold och Headvig extra i krogsvängen och det var på stans hetaste diskotek de möttes den där gången för 12 år sedan.

Hon minns hur han stod där i sin jacka med dörrvaksbrickan fäst vid bröstfickan och hon förvånas fortfarande över att han, den populära dörrvakten, fattade tycke för den späda tjejen vars uppgift var att plocka disk och torka bord.

Lagom hög musik hörs från högtalarna. De blir visade till sitt bord och en servitör frågar om de vill äta eller bara dricka.

"Jag vill ha champagne!" utropar Kicki som är arbetsplatsens festfixare. *"Hur många vill vara med och dela?"*

Headvig upplever att alla vill vara med och kan inte säga nej men hon ber att få se menyn, kanske det funkade med champagne om hon äter något samtidigt. Glasen och flaskorna kommer in på bordet, Kicki delar ut, fyller på och höjer sitt glas:

"Mina vänner," utbrister hon, *"så roligt att ni alla kunde hänga med, hoppas vi får en grymt rolig kväll! SKÅL!"*

"Skål!" svarar gänget och alla för glasen till sina munnar och sippar i sig den bubblande drycken.

Headvig känner den goda smaken – champagne är en av hennes favoriter när det kommer till alkoholhaltiga drycker – men hon vet med sig att det kan sätta igång hennes migrän. Partystämningen blir hög ganska fort, de pratar, skrattar, skålar och Headvig äter sin beställda hamburgertallrik. Kollegorna skämtar om att hon alltid är så "präktig", hon spelar med, försöker skratta och drar självironiska skämt. Men innerst inne är hon ledsen, känner sig annorlunda och undrar varför hon inte kan säga som det är, att hon måste vara präktig för att hålla sitt huvud i schack.

FLER OCH FLER människor strömmar in på den populära krogen, dofter från after shave och parfymer blandas och når Headvigs näsa. Mörkret börjar falla, blinkande strålkastare tänds, DJ:en ställer sig i båset och börjar spela, volymen höjs. Headvig känner att det börjar strama i kinden upp mot pannan – det som inte får hända håller nu på att ske. Förloppet kan gå ganska fort, speciellt med alla de stimuli som hennes sinnen just nu utsätts för i kombination med att hon tömt ett helt glas med champagne. Tankarna börjar snurra. Jag måste ta mig härifrån, vad ska jag säga för att kunna avlägsna mig? Ska jag säga att jag ska på toaletten och bara gå? Nej, det är inte schysst, jag får säga att jag måste hem till barnen eller något. Headvig tar upp sin telefon och låtsas att hon fått ett sms.

"Oj, jag måste gå, min son har fått magsjuka." Hon hatar att ljuga men just nu känns det som den enklaste utvägen.

"Åh, vad tråkig du är, du bangar alltid," säger Kicki som nu är berusad av bubbeldrycken.

Kommentarer som dessa sårar Headvig. Hon har ju inget att sätta emot heller för i princip så stämmer det ju. Det är sällan hon kan vara med i festliga sammanhang och om hon lyckas komma med så händer det nästan alltid att hon måste lämna när festen är på topp. Headvig ursäktar sig, tar sin väska och sina ytterkläder och säger hej då.

VÄL UTE PÅ gatan förändras synen och stora svarta fläckar dyker upp i hennes synfält. Det är bara ibland hon får aura och det är väl självaste sjutton att det kommer just ikväll när Arnold är på landet. Sakta och >>

vingligt börjar hon röra sig mot busstationen. Det pulserande dunkandet i huvudet är på väg och hon måste sätta sig. Väl framme vid bänken utanför apoteket, sätter hon sig, håller sitt värkande huvud och vet att hon snart kommer att kräkas. Hon gräver efter plastpåsen som alltid finns i handväskan och hinner precis få upp den när den första kaskaden kommer. Samtidigt som hon skäms och hatar att kräkas offentligt så är det skönt; huvudsmärtan brukar nämligen lätta lite efteråt.

Hon ser människor gå omvägar, en del pekar och viskar, och hon vet att många tror att hon är fyllsjuk och därmed tycker att hon får skylla sig själv. Plötsligt känner hon en hand på sin axel, hör en vänlig röst som frågar hur det är med henne. Det är en ung kille som sträcker fram servetter från hamburgerrestaurangen mittemot.

”Du har migrän va?” säger han. Headvig har svårt att prata men lyckas få fram ett ynkligt ja.

”Både syrran och farsan har det så jag känner igen själva grejen. Jag skickade min polare till kiosken så han kommer snart med mineralvatten till dig,” fortsätter han.

Det är verkligen skönt att ha fått sällskap på bänken. Polaren kommer med vattnet och de sitter tysta och stilla bredvid. Det känns fint att någon bara finns där, att hon slipper vara ensam. Headvig kräks lite mer, får fler servetter och dricker av vattnet. Hon börjar huttra och de frågar henne om hon klarar av att röra på sig. Magen har lugnat sig och smärtan är inte lika intensiv så hon ber dem ringa en taxi.

”Det fixar vi,” säger den ena och tar upp sin telefon och ringer.

”Jag fixar ny plastpåse,” säger den andra och går iväg mot kiosken.

Taxin kommer och killarna förklarar för chauffören att han måste köra lugnt för att hon har migrän. Killarna hjälper henne in i taxin, tar hand om den välfyllda äckliga påsen och ger henne en ny påse och en bunt servetter.

”Krya på dig!” säger de och stänger försiktigt bildörren om henne.

Sakta och försiktigt kör chauffören henne hem, han hjälper henne in genom grinden och ända fram till ytterdörren. Det är så fantastiskt skönt att äntligen vara hemma och hon är så tacksam för hjälpen hon fått. ◀

I berättelsen
om Headvig, en fiktiv person,
får vi följa en historia som speglar hur
det är att leva med svår huvudvärk.
Många kommer att känna igen sig och
kanske även få tips på vad man kan
göra för att hitta just
sin väg i huvudvärksdjungeln.

